

Gani Zsuzsa: Játék az ébredező réten /Március 15/

Valahol kis hazánkban talán a Duna mentén egy kisebb városban, vagy egy kis faluban két fiúcska játszadozott a réten icipici fakardjával. Csodaszép idő volt. A bársonyos napsugár cirógatta a földet, előcsalogatta az ébredező rovarokat, a kora tavaszi virágokat a földből. Vince és Marci egy pillanatra megtorpant és gyönyörködve figyelt mindent, ami előbújt a kellemes időtől. Vigyáztak mindenre, hiszen ezt nagyon sokat hallották a szüleiktől. Egyébként is szerették és óvták a természetet, mert ez volt a természetes számukra.

- Folytassuk a játékot, harcoljunk! - mondta Vince.

- Jó! – felelte Marci.

- Leszek a huszár, te legyél az ellenség!

- Miért pont én legyek az ellenség?

- Mert annak is lenni kell! Utána majd cserélünk!

- Rendben. – Így hát játszani kezdtek. Egy ideje már ment a harc. Csitt-csatt, csittek-csattogtak a fakardok, de egyik fél se tudott győzni. Hamarosan meg is unták a játékot.

- Nem is jó harcolni! – mondta Marci.

- Miért nem? – kérdezte Vince.

- Mert akkor megsérülhet valaki, az pedig fáj és én azt nem szeretném.

- Én se! Édes Földem!

- Ezt miért mondtad?

- Eszembe jutott, amikor anya egyszer ezt mondta, amikor a kertben tett-vett.

- Vajon miért?

- Biztosan azért, mert nagyon szeret a kertben veteményezni. Nagyon finomak, édesek szoktak lenni, amikor beérnek. Mialatt gondolja a növényeket még beszélgetni is szokott hozzájuk.

- Komolyan?

- Komolyan.

- Hallod?

- Mit?

- Csicseregnek a madarak. De szép a hangjuk!

- Igen, gyönyörű! Erről jut az eszembe, hogy Mancinak van egy papagája. Csak az a baj, hogy be van zárva egy kalitkába. Szerintem szomorú.

- Miből gondolod? – kérdezte Vince.

- Szerintem nem szeret bezárva lenni, mert én se szeretnék bezárva lenni, csak szabadon. Nézd, azt a kis rigót! Milyen vidáman füttyöreszik a faágon, mert ő szabad. Legjobban a csendet és a békességet szeretem. A veszekedéstől rosszkedvű leszek.

- Igen, én sem szeretem a vitát és bánatos vagyok, amikor nem mehetek ki a szabadba. Jobban szeretek itt kint lenni, vagy otthon játszani a játékaimmal. Eljössz hozzám?

- Igen, elmegyek, csak előbb megkérdezem az anyukámat. - Nem telt bele sok idő, már vissza is jött örömtől sugárzó arccal. – Átmehetek kicsit játszani. Egészen addig, amíg nem jön értem anya, még vacsora előtt.

- De jó! Van a kertben egy homokozóm, építhetünk homokvárat - invitálta Vince.

- Hurrá, azt nagyon szeretem! - Így is tettek. Nagyon szép várat építettek. Köré gödröt ástak, bele vizet öntöttek és várárokkal szegélyezték.

- Várj, mindjárt jövök!- azzal besietett a házba és kihozott két zászlót, egy huszárzászlót és egy nemzeti színűt. – Tessék, itt az egyik! Reggel készítettem.

- Köszönöm! Pont ilyennel vannak fellobogózva a hidak, és az épületek is - mosolyodott el Marci.

- Az óvoda és az iskola is fel van díszítve velük.

- Igen, holnap lesz a nemzeti ünnep. – Beletűzték a vár tetejébe a zászlókat.

- De szép lett!

- Nagyon szép!
- Nézd, ott van Buksi!
- Ott meg az a gyönyörű cica, Cirmi!
- Jaj, a kutyus kergetni kezdte!
- Csak játszanak!
- A cica meg milyen gyorsan szalad! Hopp, már fent is van a fán!
- Vajon le tud majd jönni?
- Persze! Nagyon ügyes. – Észrevétlenül teltek a percek, az órák. Egyszer csak megjelent Marci anyukája a kapuban. Illendőképpen üdvözölték egymást.
- Marci, érted jöttem!
- Máris megyek! - Miután elköszönt mindenkitől, megköszönte a szíves vendéglátást, hazament az anyukájával. Útközben még sokat beszélgettek arról, hogy kinek hogyan telt a délután.